

1) Τέκνον ἄρχοντος Λεξ. Δημητρ. Πβ. ἀφεντο-
πούλλα. 2) Κύριος, θωπευτικῶς Ἦπ. κ.ά.—ΓΨυχάρ.
ἐνθ' ἄν.: Ἐλάτε δὲ καὶ μὴ μοῦ κάνετε τὸν ἄγιο, ἀφεντούλλα
μου Στὸν Ἰσκιο 215. Ὁ χρυσός μας ὁ ἀφεντούλλης ποῦ ἔρ-
χεται ἔς τῆς γραιᾶς τῆς Μαρίκας Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 217. || Ἀσμ.
Ἀφέντη, ἀφεντούλη μου, πέντε βολές ἀφέντη,
πέντε βολές ἀφέντεψες καὶ πάλ' ἀφέντης εἶσαι
Ἦπ. Ἦ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. κ.ά. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν.
Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφεντικούλλης.
3) Πατὴρ ὑποκοριστικῶς Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.): Ἀσμ.
Ὅλοι βούλονταν νὰ μᾶς τῇ δώσουν
κι ἀφεντούλλης τῆς δὲν μᾶς τῇ δίνει
Ἦπ.
Φέγ' ἀφεντούλλης τ'ς, φέγει | ἔς τὰ δάκρυα γιουμισμένος
(φέγει=φεύγει) Ζαγόρ.

ἀφεντούτσικος ὁ, ἀμάρτ. ἀφεντούτσικους Μακεδ.
(Σισάν. Χαλκιδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφέντης διὰ τῆς καταλ. -οὔτσι-
κος.

Ἀφεντούλλης 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀφέντη κι ἀφεντούτσικι, πέντε φουρὲς ἀφέντη
Σισάν.

ἀφεντοφάγετα τά, Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαγητός
< τρώγω.

Σκωπτικῶς, τὰ τρώγοντα τὸν ἀφέντη, αἱ ψεῖραι.

ἀφεντοχώραφο, ἰδ. ἀφεντο- 1.

ἀφεντοχώρι τό, Πελοπν. (Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης καὶ χωριός.

Χωρίον ἀνήκον εἰς ἓνα κύριον, χωρίον ἰδιόκτητον.
Συνών. τσιφλίκι, χτήμα. Πβ. ἀφεντότοπος 1.

ἀφεντοχωριάτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀφεδοχωριά-
της Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ χωριάτης.

1) Πλούσιος χωρικός Λεξ. Δημητρ. 2) Εὐγενὴς τὸ
ἦθος χωρικός Λεξ. Δημητρ. 3) Ἀνθρώπος πλούσιος, ἐ-
πιτηδεύμενος ἦθη ἄρχοντος, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀγροῖκος
Κεφαλλ. Συνών. ἀρχοντοχωριάτης.

ἀφερέγγυος ἐπιθ. λόγ. σύνηθ. ἀφερέγγυος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) ἀφιρέγγυος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φερέγγυος.

1) Ὁ μὴ κεκτημένος περιουσίαν πρὸς ἐγγύησιν, ἀνα-
ξιόχρεως ἐνθ' ἄν.: Ἀφερέγγυοι γ' οἱ δυὸ δῶνε, μήτ' ἐκεῖνος
ἔχει ὡς μύτις βολόνας πρᾶμα οὗτ' ἐκεῖνη ὅσο σηκώνει μιὰ
μυῖα ἔς τὸ φτερό τῆς Ἀπύρανθ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων
σώας τὰς φρένας, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ
ἔχη κάνεις ἐμπιστοσύνην Πελοπν. (Λακων.)

ἀφερτζιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀιφερτζιὰ Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφερτος, παρ' ὁ καὶ ἀιφερτους.

1) Τὸ νὰ εἶναι τις ἀφόρητος, κακοαναθρεμμένος. 2)
Ἀλαζονεῖα, ὑπερηφάνεια. Συνών. ἀκαταδεξιά, ἀκα-
ταδεχτοσύνη.

ἀφερτος ἐπιθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀφιρτους βόρ. ἰδιώμ. ἀφιρτους Ἦπ. κ.ά.
ἀνήφερτος Λεξ. Βλαστ. 278 ἀνιφέριτους Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀφερτος. Διὰ τὸν τύπ. ἀφιρτους
πβ. ἀμάραντος-ἀιμάραντος. Τὸ ἀνιφέριτους ἐκ

τοῦ ἀμαρτ. ἀνέφερτος κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγ-
γου ι.

1) Ἀφόρητος, δυσάρεστος, ἄξεστος Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)
Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Κύπρ. Μακεδ. (Σιάτ.) Μέγαρ.:
Ἀφιρτ' κουπέλλα Ζαγόρ. || Φρ. Τρομάρα νὰ σοῦ ῥθῃ, ἀφερ-
τη! (ὑβρις) Μέγαρ. Πβ. ἀρχ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 563 *χει-
μῶνα... | παρεῖχ' ἀφερτον Ἰδαία χιών». β) Ἀλαζών,
ἀκατάδεκτος Ἦπ. Συνών. ἀκατάδεχτος 1, ἀντίθ.
καταδεχτικός. 2) Ὁ μὴ κομισθεὶς, ὁ μὴ μεταφερ-
θεὶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τό 'χου
ἀφιρτον τοῦ σ'ιάρ' ἀπ' τοῦ χουράφ' ἀκόμα Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Εἶνι ἀφιρτα τὰ ξύλ' ἀπ' τοῦ λόγγου αὐτόθ. || Φρ. Αὐ-
τὴ ξέρει τ' ἀφερτα (ἐπὶ εὐφυοῦς ἢ πονηρᾶς γυναικός) Πε-
λοπν. (Μάν.) 3) Ὁ μὴ ἐλθὼν πολλαχ.: Πῆγε ἔς τὸ βου-
νὸ κ' εἶναι ἀφερτος ἀκόμα Πελοπν. (Μάν.) Ἀντίθ. φερμέ-
νος (ἰδ. φέρω). || Ἐπιρρηματ. φρ. Ἀφερτο τὸ γιόμα ἢ ἄ-
φερτο γιόμα (πρὸ τοῦ γεύματος) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκ-
κιν. Παππούλ. Φιγάλ.) Ἀφερτο γιόμα ἤμουνα ἔς τὸ δεῖνα μέ-
ρος Ἀνδρίτσ. Πβ. ἀβάρετος 2 β, ἀβασίλευτος. 4)
Ὁ μὴ ὑποστάς ζύμωσιν, ὁ μὴ ἀνεβασμένος, ἐπὶ ἄρτου Λεξ.
Βλαστ. 278. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνανέβαστος.

ἀφеси ἡ, λόγ. σύνηθ. καὶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀφεις.

Ἀπόλυσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς στρατιω-
τικῆς θητείας ἐνθ' ἄν.: Παίρνω ἀφеси. Καλὴ ἀφеси! (εὐχή)
σύνηθ. || Φρ. Ἐπῆρε ἀφеси (παρεφρόνησε) ἄγν. τόπ. Σήμερα
ἤρθε ὁ παππᾶς καὶ μᾶς ἔκανε παράκλησι ὑπὲρ ὑγείας καὶ ἀφέ-
σεως (ἐνν. τῶν ἀμαρτιῶν) Ἦπ. Συνών. ἀπολυμός,
ἀπόλυσις 2.

ἀφετὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀθειὰ Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφετός.

Χαλαρῶς, ἀνειμένως: Τὸ σκοινὶ εἶναι ἀθετὰ δεμένον.
Συνών. χαλαρά, ἀντίθ. σφιχτά.

ἀφετάρικος ἐπίθ. Κρήτ. ἀθετάρικος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφετός καὶ τῆς καταλ. -άρικος.

1) Ὁ ἀφειμένος, ὁ ἀκωλύτως καὶ ἀνεπιτηρήτως περι-
φερόμενος καὶ δυνάμενος νὰ βόσκη ὅπου τύχη, ἐπὶ ζφού.
Συνών. ἀπολυτός Α 1, ἀφετός 2. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀν-
θρώπου, ἀκόλαστος.

ἀφετέρου ἐπίρρ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀναφατέρως.

Ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς ἀντων. μας, μεταξύ μας, οἱ
δυὸ μας, μόνοι μας, ἄνευ μεσολαβήσεως τρίτου: Ἀφετέ-
ρου μας ἐσιάστημεν (μόνοι μας συνεβιβάσθημεν).

ἀφετζιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀθειὰ Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφετός καὶ τῆς καταλ. -ιὰ.

Ἐλευθερία: Φρ. Ἐχω τὴν ἀθειά μου (δύναμαι νὰ κά-
μνω ὅ,τι θέλω).

ἀφετός ἐπίθ. Κεφαλλ. Πόντ. (Σάντ.) ἀθετός Ἀνδρ.
(Κόρθ.) Ρόδ. Χίος κ.ά. ἀφητός Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀφετός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφετός.

1) Ὁ ἀφειμένος, ἐπὶ προσώπων, ἐμψύχων καὶ πρα-
γμάτων Κρήτ.: Ἀπάνω ἔς τὸ τραπέζι τό 'χω ἀφητό. Ἀφητό
τὸ ἔχουνε γιὰ νὰ τὸ πάρωμε. Αὐτὸς ἐπέρασε καὶ θὰ τὸ ἔχει
ἀφητό. Μῖας κοπανιᾶς εἶχε ἀφετὴ τὴ μάννα δου τὸ κοπέλλι
νὰ βγάγῃ φαγῆτὰ (ἐκ παραμυθ. μῖας κοπανιᾶς=μιὰ στιγμὴ).

2) Ἀφετάρικος 1, ὁ ἰδ., Ἀνδρ. (Κόρθ.) Κεφαλλ. Πε-
λοπν. (Μάν.) Χίος κ.ά.: Τό 'χω τ' ἀρνὶ ἀφετὸ μέσ' ἔς τὸ χω-
ράφι Κεφαλλ. Τὰ ζῶα τὰ 'χαμε ἀθειὰ Κόρθ. Ἐχω ἀθειὰ
τὰ πρόβατα Χίος Ἐνα ζ-ζῶ ἀθετὸ Ρόδ. Ἦ σημ. καὶ ἀρχ.

Πβ. Πλάτ. Κριτ. 119 D «ἀφέτων ὄντων ταύρων ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ». β) Ὁ μὴ περιορισμένος, ἐλεύθερος Ρόδ.: *Θέλω τὸ χέρι μου ἀθετό.* 3) Ὁ ἐλεύθερος εἰς πάντα, ἀφύλακτος, ἐπὶ κήπου, ἀγροῦ κττ. Ρόδ.: *Ἐνα κηπούλλι ἀθετό.* Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτάρχ. Λύσανδρ. 20 «ὥσπερ ἵππος ἐκ νομῆς ἀφέτου καὶ λειμῶνος αὐθις ἦκων ἐπὶ φάτιν». 4) Εὐρύχωρος, πλατύς, οὐχὶ προσηρμοσμένος Ρόδ.: *Τὰ ροῦχα του εἶν' ἀπάνω του ἀθετά.* Συνών. *πλατύς, φαρδύς, ἀντίθ. στενός.* 5) Χαλαρός, οὐχὶ συμπίεσμένος Πόντ. (Σάντ.): *Ἀφειτὸν δόν' - χῶμαν* κττ. (δόν' = χιόνι).

ἀφεύγατος ἐπίθ. Ζάκ. κ.ά. — ΔΣολωμ. 97 ITυπάλδ. Ποιήμ. 42 ΚΠαλαμ. Βωμ. 7 ΓΚαλοσγ. Προμηθ. δεσμ. 97 ΣΣκίπη Κολχ. 44 ΜΤσιριμῶκ. Ὡρες δειλιν. 69.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φενγατός*. Παρὰ Βλάχ. τύπ. *ἀφεύγωτος*.

1) Ὁ μὴ φυγών, ὁ μένων Ζάκ. κ.ά. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀναπόφευκτος, ἀναπόδραστος ἐνθ' ἄν.: *Κρεμάλα ἀφεύγατη ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.* || Ποιήμ.

*Τοῦ караβιоῦ τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ βάρος
τριζοῦν τόσο ποῦ φαίνεται καὶ σκειοῦνται,
τότε προβαίνει ἀφεύγατος ὁ Χάρως
καὶ στριμωμένα αὐτὰ κρυφομιλοῦνται*

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

*Γιὰ πές μου τὸ παράπονο τοῦ ἀνδρείου τραγουδιστῆ,
ὅταν ἀγνάντια ἀφεύγατο τὸ θάνατο θωρηῇ*

ITυπάλδ. ἐνθ' ἄν.

*Καὶ ἰδές, ἂν ἀκοῇ 'ς τὰ λόγια μου δὲ δώσης,
τί βαρυχειμωνιά κι ἀπὸ κακὰ τί ζάλη
ἀφεύγατη θὰ σ' εὔρη!*

ΓΚαλοσγ. ἐνθ' ἄν.

*Πρὸ ἀφεύγατος ὁ πόνος κι ἀπὸ τῆ μαύρη μοῖρα
καὶ πρὸ πικρῆ του ἢ πίκρα κι ἀπ' ὅλους τοὺς θανάτους*

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

*Μὲ τυραγεῖ καὶ δέρνει με μὲ ἀφεύγατη λαχτάρα
κι ἄλλο δὲν εἶναι γιαιτρικὸ παρὰ τὰ μύρια δάκρυα*

ITσιριμῶκ. ἐνθ' ἄν.

ἄφεχτα ἐπίρρ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *ἔφεξε < φέγω.*

Προτοῦ ἐξημερώσῃ ἐνθ' ἄν.: *Ἐφυγε ἄφεχτα.* Συνών. *ἀμέρωτα* (I), *ἀξημέρωτα*, *ἄφεγγα*.

ἀφήγημα τό, Τσακων. *φήγημα* Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) *φήμα* Κάρπ. Τήλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *ἀφήγημα*.

1) Διήγημα Κάρπ. Τήλ. Τσακων.: Ἄσμ.

*Νά βγ' ἄκουσμα 'ς τὴν γειτονιά καὶ 'φήμα 'ς τὴν χώρα
καὶ 'ς τ' ἄρμαστοῦ μου τὴν αὐλὴ δάκρυα καὶ μοιρολόγια*

Κάρπ. 2) Ὑποκείμενον κοινῆς ὁμιλίας καὶ ψόγου ἰδίᾳ ἐπὶ γυναικὸς Κάρπ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): *Φήγημα τὸν ἔχ'να* (ἔχουν) Ἀρτάκ. Πάνορμ. *Φήγημα σ' ἔχει ὁ κόσμος* Κάρπ.

ἀφηγοῦμαι Κρήτ. *ἀφηγοῦμι* Μακεδ. (Μελέν.) *ἀφ'γοῦμαι* Θράκ. *ἀφ'γοῦμι* Μακεδ. (Σέρρ.) κ.ά. *ἀφηγοῦμαι* Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κάρπ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) κ.ά. *ἀφηγοῦμι* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *ἀφηγοῦμι* Θράκ. (Σαρακκλ.) *ἀφ'γοῦμι* Λήμν. *ἀφηγοῦμαι* Κάλυμν. Κάρπ. *ἀφηγειοῦμι* Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Σέρρ.) *ἀφ'χειοῦμι* Στερελλ. (Λοκρ.) Μακεδ. (Πάγγ.) *ἀφ'κειοῦμι* Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) *ἀβ'γειοῦμι* Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. *ἀφηγειοῦμαι*

Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) *ἀφηγειῶμαι* Πελοπν. (Λακων.) *ἀφηγειέμαι* Εὐβ. *ἀφ'γειέμι* Θράκ. (Αἰν.) *ἀφηγειέμαι* Θράκ. (Γέν. Σκοπ.) Πελοπν. (Λακων.) *ἀφηγοῦμενε* Τσακων. *ἀφηγειῶμαι* Πελοπν. (Λακων.) Ἀόρ. *ἀφ'γήσκα* Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ ἀρχαῖον *ἀφηγοῦμαι*. Ἡ τροπὴ τοῦ φ εἰς β εἰς τὸν τύπ. *ἀβ'γειοῦμι* διὰ τὸ παρακείμενον γ.

Περιγράφω περιστατικόν τι λεπτομερῶς, διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ ἐνθ' ἄν.: *Μᾶς ἀφ'χειέτι πῶς πέρασι 'ς τὰ νεῖτα τ' Πάγγ.* *Ἐκατο' ἢ θαλασσ'νός καὶ τὸν ἀφ'γήθ'κι τοῦ πάθ'ημα τ' (ἐκ παραμυθ.) Αἰν.* *Πῆγι 'ς τοῦ παλάτ' κι ἀφ'γήσκι τοῦ πρᾶμα αὐτόθ.* *Φηγήθ'κε τὰ πάθη τ' Σκοπ.* *Τὸν 'φηγήθ'κε μὲ κοδολογία ὅσα ἔγιναν αὐτόθ.* *Φηγειέται οὐλα 'πὲ τὴν ἀράδα (μὲ τὴ σειρὰ τους) Γέν.* *Ἀφηγήτε ὅα τὰν ἱστορία Τσακων.* || Φρ. *Ἄλλο τί μᾶς ἀφ'κειέσι; (τί ἄλλο ἐπιθυμεῖς νὰ μᾶς ζητήσης; τί ἄλλο ἀγαπᾷς;) Καταφύγ.* *Ἀβ'γειέτι, ἀβ'γειέτι! (ἐπὶ φλυαροῦ) Χαλκιδ.* || Παροιμ. φρ. *Φῆται καὶ πάλ' ἀρχὴ τὸ πᾶνει (ἐπὶ τῶν ἐπαναλαμβανόντων τὰ αὐτὰ) Κάρπ.* || Ἄσμ.

Φάτε καὶ πῆτε, ἄρχοντες, κ' ἐγὼ νὰ σᾶς 'φηγοῦμαι Σωζόπ.

Δάση μου, νὰ σᾶς 'φηγηθῶ τὰ πάθη ὁ καημένος,

νὰ ξεραθ-θοῦν τὰ κλώνια σας, τὰ φύλλα σας νὰ πέσουν

Κάρπ.

ἀφηνιάζω λόγ. κοιν. *ἀφ'νιάζω* Κρήτ. *φανιάζω* Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. *ἀφηνιάζω*.

1) Δὲν ὑπακούω εἰς τὰ ἡνία, δὲν συγκρατοῦμαι ὑπὸ τῶν χαλινῶν κοιν.: *Ἀφηνίασε τὸ ἄλογο.* *Ἀφηνιασμένο ἄλογο κοιν.* *Ἐφάνισεν ὁ ἄπ-παρός μου τὸ ἔθελε νὰ μὲ ρίξῃ κάτω* Κύπρ. 2) Δὲν πειθαρχῶ πολλαχ.: *Μοῦ ἀφηνίασαν τὰ παιδιά.* 3) Γίνομαι ἔξω φρενῶν πολλαχ. Συνών. *ἀφιο-νίζω, φρενιάζω.* 4) Παρεκτρέπομαι ἠθικῶς Λεξ. Δημητρ.: *Ἀφηνιασμένα παλαιοκόριτσα.*

ἀφηρημάδα ἡ, κοιν. *ἀφαιρημάδα* σύνθηθ. *ἀφαι-ρεμάδα* πολλαχ.

Ἐκ τοῦ *ἀφηρημένος*, μετοχ. τοῦ ρ. *ἀφαιρῶ*, καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀφηρημένος, ἔλλειψις προσοχῆς, ἀπροσεξία: *Ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα μου σκόνταρα καὶ ἔπεσα.* *Εἶχα μὲ ἀφηρημάδα ποῦ δὲν ἔβλεπα μπρός μου.* Συνών. *ἀγάθεμα, ἀγαθεμός, ἀποχάζεμα, ἀφηρημάρα.*

ἀφηρημάρα ἡ, Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά. *ἀφαιρημά-ρα* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ *ἀφηρημένος*, μετοχ. τοῦ ρ. *ἀφαιρῶ*, καὶ τῆς καταλ. -άρα.

Ἀφηρημάδα, ὁ ἰδ.

ἀφῆς σύνδ. πολλαχ. *ἀφῆν* Κύπρ. *ἀπῆς* Ἄνδρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Μεγίστ. Νίσυρ. Σέριφ. Σίκιν. Σίφν. Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. *ἀπῆ* Κάρπ. Κρήτ. Νίσυρ. Ρόδ. *ἀπῆν* Ἀστυπ. Θήρ. Κάλυμν. *ἀδῆς* Κρήτ. *ἀμπῆς* Ἰων. (Κρήν.) Νίσυρ. Χίος *ἀδῆν* Θήρ. *ἀμπῆν* Σύμ.

Ἐκ τῆς μεταγν. φρ. *ἀφ' ἧς* κατὰ παράλειψιν τοῦ ἡ-μέρας ἢ ὥρας. Πβ. Πλουτάρχ. Πελοπ. 15 *ἀφ' ἧς* γὰρ εἶλοντο πρῶτον ἡγεμόνα τῶν ὀπλων, οὐκ ἀνεπαύσαντο καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἄρχοντα χειροτονοῦντες καὶ Κ.Δ. (Πέτρ. 2,3,4) *ἀφ' ἧς* γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτως διαμένει. Οἱ τύπ. *ἀφῆν* καὶ *ἀπῆν* καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 520 Η (ἐκδ. JSchmidt) *ἀφῆν* εἶχαν τὰ πλευτικά ἐκεῖνα τὰ περ'σά τους καὶ στ. 58 Ρ *Οἱ Φράγ-κοι ἀπῆν* ὠμόσασιν τοὺς ὄρκους ἐβαστάξαν. Περί τῶν